

РЕШЕНИЕ

№ 2713

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 09.05.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Иванов, като разгледа дело номер **18** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на И. И. Б., чрез процесуалния си представител адв. К М срещу З. за задържане на лице рег. № 04-5368 от 30.12.2010 г. на П. О. П. 04 Р. – С..

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на О. З. като издадена в нарушение на материалния закон. Поддържа се, че не е налице предвиденото материалноправно основание по чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, доколкото не е доказано наличието на съпричастност към ЗМ 2972/2010г. Иска се отмяната на заповедта ведно със законните последици.

Ответната страна – П. О. П. 04 Р. - С., не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд С. град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Съгласно докладна записка рег. № 84969 от 30.12.2010 г. от Б. Б. С. – 04 Р. – С. е доведено и задържано лицето И. И. Б. за установяване на евентуалната му съпричастност към ЗМ 2972/2010 г. Изготвени са два броя обяснения от оспорващия на 30.12.2010 г., в които не са изнесени факти за извършени от лицето престъпления.

Издадена е О. З. рег. № Оч- 5368 от 30.12.2010 г. от П. О. П. 04 Р. – С. за задържане на жалбоподателя за срок от 24 часа на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Изготвени са протокол за личен обиск на лицето от 30.12.2010 г. в 04.00 часа; декларация от лицето от 30.12.2010 г. в 04.00 часа, в която е записано, че не желае да ползва адвокат, не желае медицински преглед и че няма здравословни проблеми.

Видно от данните по делото наказателното производство ЗМ 2972/2010 г. по описа на 04 Р. – С., пр.пр. № 67513/10 г. е образувано по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК със съставяне на акта за първото действие по разследването и водено срещу неизвестен извършител за това, че на 08.12.2010 г. около 23.00 часа в гр. С., ул. „Траянови врата”, до блок № 16 отнел чужди движими вещи – дамска чанта, съдържа мобилен телефон „Моторола”, златно съце, парична сума в размер на 50 лева и ключове за жилище от владението на Е Д Д с намерение противозаконно да ги присвои като употребил за това сила – нанесъл удар в областта на главата с твърд предмет – престъпление по чл. 198, ал. 1, пр. 1 от НК.

Установява се, че материалите по ЗМ 2972/2010 г., № 3136/2010 г., № 3083/2010 г., 2997/2010 г. са обединени с постановление от 29.12.2010 г. на Р. М – прокурор П. СРП, като наказателното производство продължава да се води под № 3083/2010 г. по описа на 04 Р. . С., пр.пр. 67815/2010 г. по описа на СРП. В хода на досъдебното производство в качеството на обвиняем е привлечено лицето Р А К.

П. така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото заповедта е връчена на адресата си на 30.12.2010 г., като жалбата срещу административния акт е подадена направо пред АССГ на 04.01.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е и основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен О. и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

3. рег. № О4-5368 от 30.12.2010 г. е издадена от П. О. по смисъла на чл. 53 вр.чл. 170 от ЗМВР, но същата е издадена в нарушение на материалния закон.

Фактическото основание за издаването на административния акт е установяване на съпричастност на задържаното лице към ЗМ 2972/2010 г., а посоченото правно основание е нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Цитираната материалноправна разпоредба оправомощава полицейските органи да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление и това означава, че законът не изисква от полицейския О. да дава правилна правна квалификация на деянието, за което счита, че е престъпление. Достатъчно е да има данни за съпричастност на съответното лице към извършване на престъпление, а въпросът относно това каква е точната правна квалификация на деянието се разрешава в рамките на друго производство.

В процесния случай се установява, че липсват каквито и да било данни за наличие на съпричастност на оспорвания към извършването на определено престъпление. Видно от материалите по ЗМ 2972/2010 г., водено срещу неизвестен извършител И. И. Б. не е бил разпитван в каквото и да било процесуално качество (свидетел, уличен), както и няма данни същият да е бил уличено лице или да е привлечен в качеството на обвиняем. В хода на досъдебно производство е разпитана пострадалата Е Д Д на 09.12.2010 г.; лицето Х Л Г и Р А К на 29.12.2010 г., както и е извършено разпознаване съгласно протокол от 29.12.2010 г., П. което процесуално действие не е взел участие

жалбоподателят. Следователно, не са налице данни за съпричастността на И. И. Б. към конкретно извършено престъпление, както и не са налице данни за извършени каквито и да било процесуални действия с лицето по ЗМ 2972/2010 г.

Следователно, О. З. за задържане се явява издадена П. липса на фактическо и правно основание. Нормата на чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не предписва доказването на съпричастност на определено лице към извършване на престъпление, но изисква наличието на обективни данни, че лицето е извършило конкретно престъпление. Такива данни не са установени от административния О., което обуславя извода за незаконосъобразност на заповедта.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че жалбоподателят е бил освободен на 30.12.2010 г. в 12.00 часа, т.е. осем часа след задържането си, извършено на 30.12.2010 г. в 03.40 часа, което е в противоречие с преследваната с мярката цел, предписана от закона. Прилагането на мярката по чл. 63 от ЗМВР от полицейските органи е само в изчерпателно посочените случаи, като същата следва да отговаря на принципа за съразмерност, прогласен в чл. 6 от АПК. Нормата на чл. 64 от ЗМВР предвижда максимален срок на задържане до 24 часа. Това не означава, че всяко лице може да бъде задържано за така посочения в закона максимален срок, а е необходимо срокът на задържане да постигне предвидената в закона превантивна цел. Видно от данните по ЗМ 2972/2010 г. на 29.12.2010 г. лицето Р А К е дало обяснения във връзка с престъплението, извършено на 08.12.2010 г. около 23.00 часа в гр. С. и излага конкретни твърдения, че е извършил престъплението. Жалбоподателят е бил задържан на 30.12.2010 г., т.е. след като вече е установен извършителят на процесното престъпление и след като същият е дал надлежни обяснения в тази връзка. Това означава, че задържането на оспорвания за срок от 8 часа без наличието на конкретни данни за извършване на процесуални действия с лицето по реда на НПК е осъществено П. липса на материалноправно основание. След като на 29.12.2010 г. е установен извършителят на престъплението, за което е образувано досъдебно производство ЗМ 2972/2010 г. по описа на ОА Р. – С., то това означава, че необходимостта от наложената спрямо И. И. Б. принудителна административна мярка на 30.12.2010 г. е била отпаднала. Налице е нарушение на императивната норма на чл. 65, ал. 2 от ЗМВР, която предписва задължението на полицейските органи да освободят незабавно лицето, ако основанието за задържане е отпаднало. В тази връзка е нарушен и принципа на съразмерност, доколкото съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Следователно, наложената мярка не е съобразена с принципа на съразмерност, което е довело до накърняване на правната сфера на нейния адресат – налице е нарушаване на правото на свободно придвижване, прогласено в чл. 35 от Конституцията на Република Б.

По така изложените съображения се налага изводът за основателност на жалбата на И. И. Б. и О. З. № 04-5368 от 30.12.2010 г. на П. О. П. ОА Р. – С. следва да се отмени като незаконосъобразна.

С оглед изхода на спора ответната страна следва да бъде осъдена да заплати направените по делото разноски от жалбоподателя в размер на сумата от 10 (десет) лева, представляваща внесена държавна такса. Не се дължи присъждане на адвокатско възнаграждение, тъй като липсват доказателства за уговорянето и изплащането му.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд С. – град, I отделение, IV състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на И. И. Б. З. за задържане на лице рег. № 04-5368 от 30.12.2010 г. на П. О. П. 04 Р. – С..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. И. Б. ЕГН * сумата в размер на 10 (десет) лева, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: